

Mag. Saša Tasevski, dipl. ekon. iz Ljubljane

VERJELA SEM, DA BO SIN HODIL!

»Na duhovno pot so me usmerile tri življenjske izkušnje: depresija, sinovo rojstvo in partnerjev odhod,« pravi mag. Saša Tasevski. »Prinesle pa so mi le razcvet, notranjo srečo, izjemno življenjsko radost ter voljo. Naučila sem se ceniti vse ljudi ter si pridobila tudi notranji občutek varnosti in zaupanja v neskončno življenje. Skoznje mi je življenje ponudilo umirjenost – zaradi te zdaj zlahka zaupam v obilje.«

Potem ko je mag. Saša Tasevski z odliko opravila magisterij na eni izmed najboljših šol na svetu (IESE School of Business, University of Navarra, Barcelona), je občutila hudo depresijo. »Sloves šole mi je zagotavljal čudovito službo, kakršno si želi vsakdo, ki bi se rad predstavil kot uspešen, pomenil je ‚dobro ime‘, zelo veliko denarja, najboljše hotele, potovanja, obleke znamenitih blagovnih znamk, znanstva v ‚najvišji družbi‘ itn. A kljub temu je moja duša samevala v hudi depresiji. Spomnila sem se svojih otroških let in se vprašala: Kaj je namen življenja? Kaj mi prinaša trajno srečo? Začela se je pot iskanja ... «

VIDELA SEM SVOJO PRIHODNOST

Izkušnja, ki jo je docela presenetila, je bila zanositev (sina Beneta). »V meni se je prvič v življenju – bila sem namreč popolna ateistka – porodila misel: Če Bog res je, in če je Ljubezen, ima lahko ženska tudi neboleč porod, in to brez anestezije in drugih pripomočkov za lajšanje bolečin. Misel je bila seveda v popolnem nasprotju s tistim, kar so mi govorili: da je porod težaven, dolg, boleč, a vendar na koncu, ko zagledaš otroka, pozabiš na vse te-

žave. Rekla sem si: Zakaj bi moral človek trpeti in nato pozabiti?! To nekako ni v skladu s čisto ljubeznijo ... Potem sem si zadala cilj: dokazala si bom, da ta Ljubezen obstaja in da ženska lahko rodi brez bolečin, povsem radostna.«

Sašin porod ni bil le neboleč, temveč ji je ponudil tudi izjemno, nepozabno izkušnjo. Ko se ji je rodil sin, so ji ga postavili na trebuh in ga nato takoj vzeli ter z reševalnim vozilom nekam odpeljali. »A ne glede na to, da mi o tem niso ničesar pojasnjevali in je bilo očitno, da je s sinom nekaj hudo narobe, me je nenadoma prežela blažena radost – kot sij žarkov – ti so iz mene žareli na vse strani. Čeprav so segali v brezmejnost, je bila njihova navzočnost zelo konkretna. Sposobna sem bila ‚videti‘, kam so mi odpeljali sina, kaj se z njim dogaja, kako so ga ‚opremili‘ z raznimi cevkami in medicinskimi napravami ... Še najbolj pa me je presenetilo, da moj sin (kot duša) živi in je popolnoma zdrav in vitalen.«

V sinu je torej čutila le zdravje – njegovo sposobnost za doseganje kakršnega koli cilja, obenem pa tudi ljubezen do vsega, kar jo je obdajalo. »To je bil prelomni trenutek mojega življenja – notranja izkušnja in videnje sta mi

Saša Tasevski: »Vse tegobe človeštva (od bolezni do težavnih razmerij in gmotnega uboštva) so povezane zgolj z isto napako, ki jo navadno delamo vsi: z gledanjem v 'temo'. «

pokazala pot, ki me je čakala v prihodnosti – morala bom skrbeti za sina, ki so mu postavili tole diagnozo: huda in kombinirana motnja v razvoju na fizični in na umski ravni. To je pomenilo, da je bil moj otrok po porodu popolnoma nesposoben za kakršno koli fizično premikanje, poleg tega pa je bil umsko povsem odsoten. A vendarle je čez nekaj let svoj invalidski voziček lahko podaril nekomu drugemu in se ‚na svojih nogah‘ povzpel na vrh Šmarne gore! Jaz pa sem se ob njem učila: razumevanja, odprtosti, radosti, ljubezni, umirjenosti in sposobnosti učenja.«

OZDRAVITVE SI MORATE ŽELETI!

»Nato se je sinov oče odločil, da naju bo zapustil (sin je imel devet mesecev),« razlaga moja sogovornica. »Za sina sem morala poskrbeti sama – to je v meni povzročilo veliko spremembo. Potreboval je namreč intenzivno skrb, jaz pa ga nisem želela dati v kakšno ustanovo. Zapustila sem službo, prenehala študirati, prodala stanovanje (živela sem v Španiji), se vrnila domov k staršem in se začela ukvarjati le s sinom. Sin se me je tako zelo oklepal, da sem mu morala nameniti ves

svoj čas. Zanj sem skrbela tako intenzivno, da več let nisem niti spala, saj je venomer le jokal in glasno protestiral. Imel je veliko bolezní, zato sva pogosto obiskovala bolnišnico in zdravilce. A v meni se je spet porodilo vprašanje: Kaj je smisel življenja? Kdo sem, če ne sledim jasni viziji, ki mi jo je ponudil porod? Postalo mi je jasno, da moram poiskati drugačno pot – pot, ki jo je začrtala moja nenavadna poporodna vizija (ta se je pozneje ponovila v podobnih izkušnjah notranjega Bitja).«

To je bil najpogumnejši korak v *Sašinem* življenju. Končno je začela slediti srcu. Zavedela se je, da si mora človek, ki želi ozdraveti, ozdravitve tudi želeti. Prav tako si mora želeti tudi napredka, sreče, ljubezni, radosti, miru itn. Šele potem lahko resnično in povsem ozdravi. »Tako sem prvič v življenju začutila, kaj sta intuicija in notranja modrost in kako naj jima dovolim, da se izrazita skozme. Vesela sem, da so me okoliščine dobesedno prisilile, da sem pred sinom presedela številne ure in se notranje umirjala ter čakala na pravi navdih za delovanje. Vse omenjeno pa je bilo seveda povsem v nasprotju s tem, kar je delala ali mislila večina ljudi. A ko sem počasi začela videvati pomembne spremembe – pri sebi in sinu – sem dobila potrebno zaupanje v ‚pot srca‘, ali bolje rečeno – v vsenavzočo modrost, ki je dosegljiva vsakomur, ki si jo resnično želi doživeti.«

Najbolj ji je pomagalo petje. »To je umirjalo mene in sina. Ob petju sem prejemale jasna navodila o tem, kaj naj delam. V letih neskončnega sedenja in petja ob sinu se je počasi ustvarila ‚pot srca‘, ta pa je zahtevala od mene številne spremembe. Namesto prejšnjega norega hitenja in nenehnega delovanja, ki sem ju bila vajena kot menedžerka, me je modrost petja naučila življenjske radosti, takšne, ki se poraja zgolj iz mirnega sedenja. Učila me je, da se moram najprej umiriti

in da se moram počutiti dobro – šele potem lahko dobivam notranje navdihe. In šele ko sem jih imela, sem lahko delovala – a tokrat ne s silo, na hitro, temveč z umirjenostjo in razsodnostjo. Prvič v življenju sem čutila, da se je v meni ustvaril most med desno in levo možgansko polovico, med intuitivnim in razumskim možganskim delom – intelektom in neotipljivim ‚vesoljem‘.«

SMO SPOSOBNI VIDETI LUČ IN REŠITEV?

Pomagali so ji tudi vsi, ki so vanjo zaupali – duhovni učitelji so jo naučili najpomembnejše lekcije o zdravilstvu, medicini in vzgoji: *Če hočete komu pomagati, mu morate brezpogojno zaupati – da je zmožen vsega – in dopustiti, da to doseže sam.* »Če res tako delujete, lahko naredite izjemne čudeže. Tako so duhovni učitelji učili mene – jaz pa sem tega učila sina. To je edino, kar je pripomoglo, da moj sin ves čas presega svoje zdravstveno stanje – zdaj že hodi. In to mi zdaj omogoča, da ostajam notranje mirna kljub številnim ljudem, ki se udeležujejo mojih srečanj za zviševanje zavesti in dopuščanje naravnega stanja sreče.«

Saša Tasevski se je odločila, da se bo srečevala s tistimi, ki imajo dovolj trpljenja, godrnjanja ... in trdih, naporov duhovnih vaj. Predstavlja jim svojo tehniko, ki ni tehnika, marveč le *vera v izjemne človekove zmožnosti.* »Naučiti se je treba le nečesa: da zmoremo srečo (zdravje, dobre odnose, obilje, idr.) dopustiti – da si upamo živeti popolnoma drugače, kot smo bili vajeni, drugače, kot navadno razmišlja večina ljudi in drugače od naših starih navad ter miselnih predstav. Upajmo si živeti! Upajmo si živeti in uresničiti vse naše sanje. K temu spodbujam vse, ki mi želijo zaupati v delavnicah *Kreare*. Naša srečanja so srečanja radosti, kjer prihaja do samodejnega razcveta –

ljudi učim, kako naj v svojem življenju dopuščajo srečo. Potem pa ta preprosto pride.«

Njena življenjska pot ji je prinesla razcvet, ki ga je mogoče opisati le z notranjimi občutki sreče, radosti in volje do življenja. »Na tej poti sem se najprej naučila, da ljubezen ni omejena le na partnerja (ali otroka, psa, mamo, očeta itn.). Pokazala mi je, kako izjemno smo sposobni ceniti vse ljudi in kako lahko postanejo vsi naši odnosi čarobno skladni in odlični. Opisane izkušnje so mi dale tudi notranji občutek varnosti in zaupanja v neskončno življenje. Na tej poti mi je življenje ponudilo notranjo umirjenost – prav zaradi nje zdaj zlahka zaupam v obilje. Ker ob intenzivni negi sina nisem mogla opravljati menedžerske službe, mi ni preostalo drugega kot da sem zaupala v obilje vesolja. Prav zato mi ni bilo težko, ko sem prodala svoje edino stanovanje in ta denar namenila za svoje in sinovo napredovanje, izboljšanje.«

Sporočilo, ki bi ga moja sogovornica rada predala ljudem, je zelo obširno, in ni namenjeno le staršem, ki se jim je rodil otrok, ki so mu zdravniki pripisali podobno diagnozo kot njenemu sinu ... Namenjeno je vsem ljudem. Zakaj? »Vse tegobe človeštva (od bolezní do težavnih razmerij in gmotnega uboštva) so namreč povezane zgolj z isto napako, ki jo navadno delamo vsi: z gledanjem v ‚temo‘. Kako naj človeku, ki je zagledan v temo, uspe videti luč?! Le kako naj bi bil človek, ki je zagledan v težavo, sposoben zaznati rešitev?! Zato nam vsem svetujem: dopustimo si drugačno razmišljanje, tisto, ki je usmerjeno k večji radosti in k občutenju notranje sreče.«

ELENA DANEL

S Sašo Tasevski se lahko povežete po e-pošti (sasa@kreare.si) ali jo pokličete po telefonu (051/36 28 26).